
La pell de cabra

per Josep Grau i Jofre

SEFARAD

Els crits de Sefarad
fan tremolar la Marca.
Bramula com un bou
però no en té l'amplada.
Té els ulls vermells de sang
quan el levant esguarda.

Homes nascuts enlloc,
senyors de ploma o sabre,
li diuen pell de brau.
Jo en deia pell de cabra.

La ment de Sefarad és un desert
i el Nègueb el miratge caparrut.
En nom de Déu el Nègueb fou vençut
i fiblen escorpins el pit obert.

Damunt la pell només el plor és cert
i el llarg miratge que revé tossut.
És tan dura la testa del banyut
que pot enderrocar casa i cobert.

La sorra al Nègueb esdevé clamor
i el pou, ull de memòria, fogó.
Tot el que és vida resta soterrat.

Reneixarem al buf del primer vent,
no confondrem, però, en cap moment
la mare o la muller amb Sefarad.

EL BRAU. ADOREU-LO!

Quin déu els mena pel desert brugent
vestits de fam i sense una mudada?
Soldats imperials en torrentada
petgen sorrals, respiren foc i vent.

Desarrelats pel déu, cap a orient
fan via. Faraònica jugada!
Expatriats engreixen la llopada
en un piramidal capgirament.

Egipte, Egipte diu com un mesell
un faraó mentre estira la pell.
Una altre veu diu a l'expatriat:

En el teu plor hi bastírem anys de pau
i en els teus prats ara hi pastura el Brau.
Adoreu-lo, oh fills de Sefarad.

Ho dic ben alt! A l'amor meu només
li escau un nom i a Sefarad també.
La pell de Sefarad tot ho empastifa
i no ha nascut encara l'aluder.
Cova lluefts l'estesa pell sagnosa.
El Nègueb és la imatge capitosa.

Que ho sàpiga tothom que no podem
ser lliures si no som.
Quin poble dirà, Amén? i quina veu,
si no hi ha veu ni poble?
El meu poble no tancarà les portes
als fills de Sefarad.
Ens partirem, si cal, el pa i la sal,
però serem qui som, ells i nosaltres,
si ens ve de voluntat.

A PERE QUART

Peret lletrat, no hi veus ni fosc ni clar.
Despert o en somni, garbelles foscam;
misser o miser, tant se val, humà
dubtes del ver si et força un poc la fam.

En dubtes, com jo en dubto, i fas un flam
de boira i boll. Misser, lluc sobirà,
solell i bac defuges. Ets un clam,
Peret, que rebotega clams en va.

Destries vida i somni, com un déu,
i et rius d'un foc defès i et tornes broix,
però t'adones que s'acosta el drac.

Desa al calaix de baix l'Espriu i en Foix
i cerca vida viva dintre teu.
Parla viu del pinyac i l'amanyac.

JOSEP GRAU I JOFRE
11 de març de 1978